

A kenyérszaporítás utáni napon Jézus így szólt a sokasághoz: „Senki sem jöhet hozzám, ha nem vonzza az Atya, aki küldött engem. Én feltámasztom őt az utolsó napon. A prófétáknál ezt olvassuk: „Mindnyájan Isten tanítványai lesznek.” Mindaz, aki hallgat az Atyára, és tanul tőle, hozzám jön. Nem mintha az Atyát látta volna valaki. Csak aki Istentől való, az látta az Atyát. Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hisz bennem, annak örök élete van. Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok mannát ettek a pusztában, és mégis meghaltak. Itt a mennyből alászállott kenyér, hogy aki eszik belőle, meg ne haljon. Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adni fogok, az én testem a világ életéért.”

Mész misére? Mész áldozni? Miért nem, ha Jézus kínálja neked a lehetőséget, hogy menj, hogy örökké élhess? Ennél nem lehet fontosabb semmi. Ha áldozol, hol vagy gondolatban? Jóllakottan, kicsit értetlenül üldögélsz a domboldalon, és értelmezhetetlenül zsongnak füledben a jézusi szavak, „egyem meg Jézust?”? Bárcsak mindig az utolsó vacsora történéseinek tudatában, a Jézus által alapított egyetlen vallási cselekményben részt véve, Jézusnak a részünkké válásaként tudnánk megélni...! Bárcsak eljutnánk idáig! Menjünk!

Botlik Dávid, VCS közösség